

LA GRAN FESTA

Antoni Argent Ballús
Miquel Sitjar Santaló

Estem de festa! El projecte **CAP INFANT SENSE CONTE** celebra 11 anys i estem molt contents de fer arribar un nou conte a milers i milers d'infants. Una fita assolida amb esforç i constància, picant pedra any rere any, amb l'objectiu de fomentar l'ús de la llengua catalana, l'hàbit de lectura i la creativitat dels infants. I com que l'ocasió s'ho val, n'hem imprès 110.000 exemplars.

Hem fet molt gran aquest projecte educatiu, cultural i social que pretén que, des de petits, sapiguem apreciar el valor i el gust per la lectura ja que són molts els beneficis de llegir: ajuda a enriquir el vocabulari, a millorar la comprensió lectora, la concentració, les habilitats lingüístiques, l'èxit escolar, etc. Llegir ens ajuda a créixer, a ser lliures, a reflexionar, a pensar... Per això, creiem que la lectura és un dels millors hàbits que podem transmetre i és molt important que, de ben petits, gaudim llegint.

Des de la seva creació, l'equip de persones que està al davant ha crescut, així com el nombre d'idees i, sobretot, la il·lusió de publicar més contes. Els contes que publiquem estan escrits, il·lustrats, corregits i editats per persones que estimem els llibres i la cultura en general.

Les il·lustracions no estan pintades perquè cadascú pugui personalitzar-les amb els colors que més li agradin, segons la seva creativitat i imaginació.

Des de l'inici del projecte sempre hem dit que els contes no tenen edat. Per això esperem que aquest text el gaudeixin des dels més petits fins als més grans.

Els contes ofereixen un munt de possibilitats de cara al desenvolupament dels infants i són una important eina per enfortir la seva imaginació. Fomentar l'hàbit lector ofereix als infants, i a tothom en general, les eines necessàries per adquirir habilitats de reflexió, anàlisi o esforç que li serviran al llarg de la seva vida i que contribuiran de manera directa o indirecta en benefici de la societat.

La lectura ens dona la llibertat de pensar i de somiar en un món millor; és una eina poderosa pel benestar mental, emocional i socials de les persones; ens ajuda a continuar aprenent i creixent en cada etapa de les nostres vides.

Moltes gràcies a tots els mecenes que han col·laborat en aquesta obra: empreses, ajuntaments, institucions i fundacions... Moltes gràcies pel vostre granet de sorra, moltes gràcies per creure en el projecte, en la cultura.

* * *

El conte tracta del valor de l'amistat, de no perdre l'esperança sobretot en els moments difícils, de la importància d'invertir més recursos en la investigació mèdica... Amb aquest conte volem reconèixer la gran tasca de tots els professionals de l'assistència sanitària i tothom qui es dedica a la investigació mèdica. També volem fomentar les vocacions mèdiques entre els infants i adolescents.

* * *

Un any més, seguim amb el sub-projecte **"PER SANT JORDI, CAP INFANT HOSPITALITZAT SENSE CONTE"**, que consisteix a portar milers d'exemplars a 35 hospitals de Catalunya que disposen de servei de pediatria. I continuem, també, portant milers d'exemplars a centres escolars, entitats socials, biblioteques, CAP's...

Des de la web www.capinfantsenseconte.org es poden descarregar els diferents contes que hem publicat.

"No hi ha espectacle més bonic que la mirada d'un infant que llegeix."
Günter Grass, Premi Nobel de Literatura (1999)

"La salut de demà depèn de la investigació d'avui"

Silvia Barrieras Suárez (Associació Neuroblastoma per Leire)

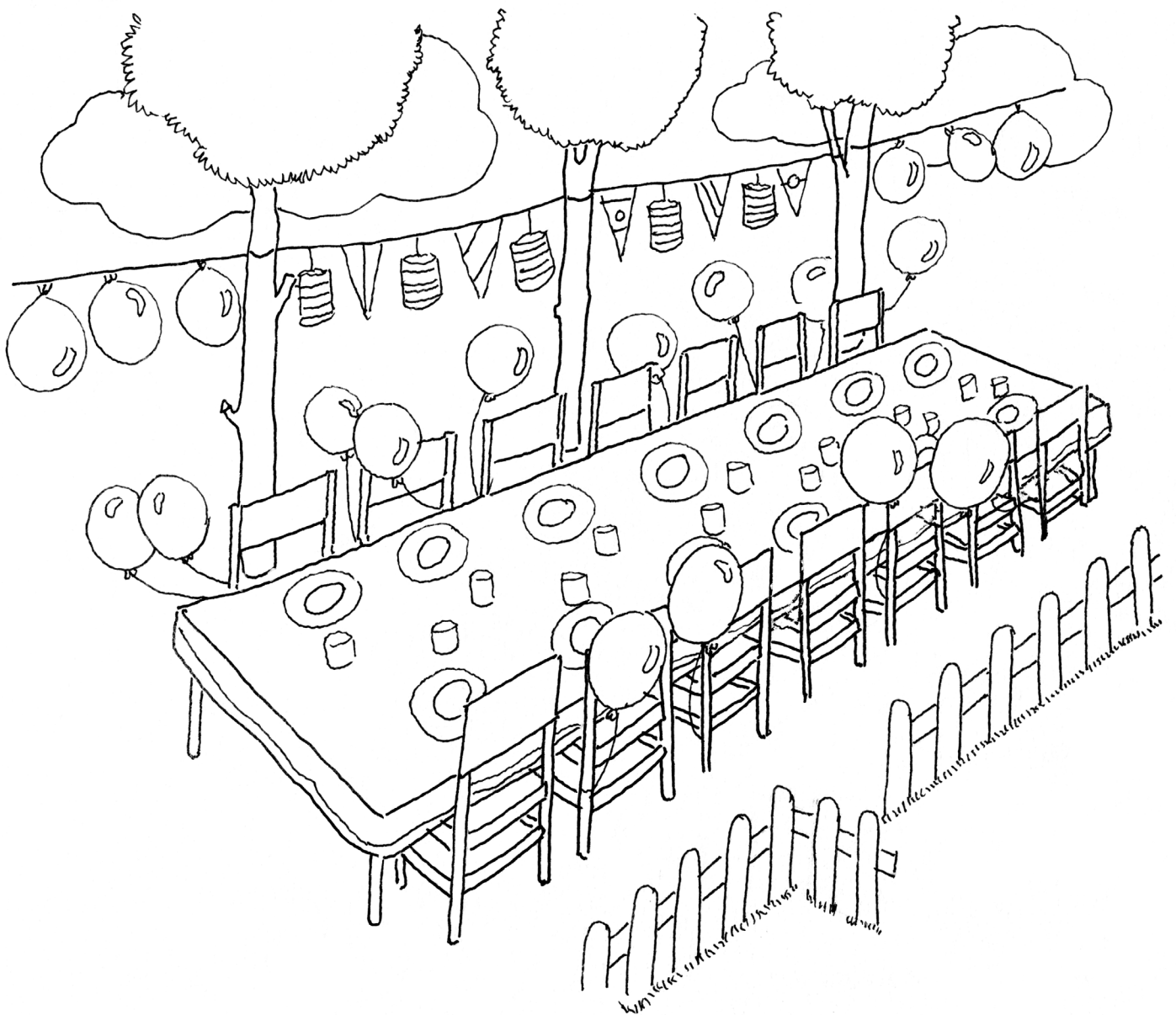
© Antoni Argent Ballús
© Miquel Sitjar Santaló

1a edició: Març del 2025
Tiratge: 110.000 exemplars

Impressió i maquetació: iGràfic · www.igrafic.com
Coordinador i text: Antoni Argent Ballús (info@capinfantsenseconte.org).
Il·lustrador: Miquel Sitjar Santaló
Correcció ortotipogràfica i d'estil: Berta Rubio Faus i Núria Masdeu Martínez
Fotografia: Estudi fotogràfic Jordi Muntal. **Fotògrafa:** Helena Travesset

Dipòsit Legal: B 23836-2024
Imprès a Catalunya

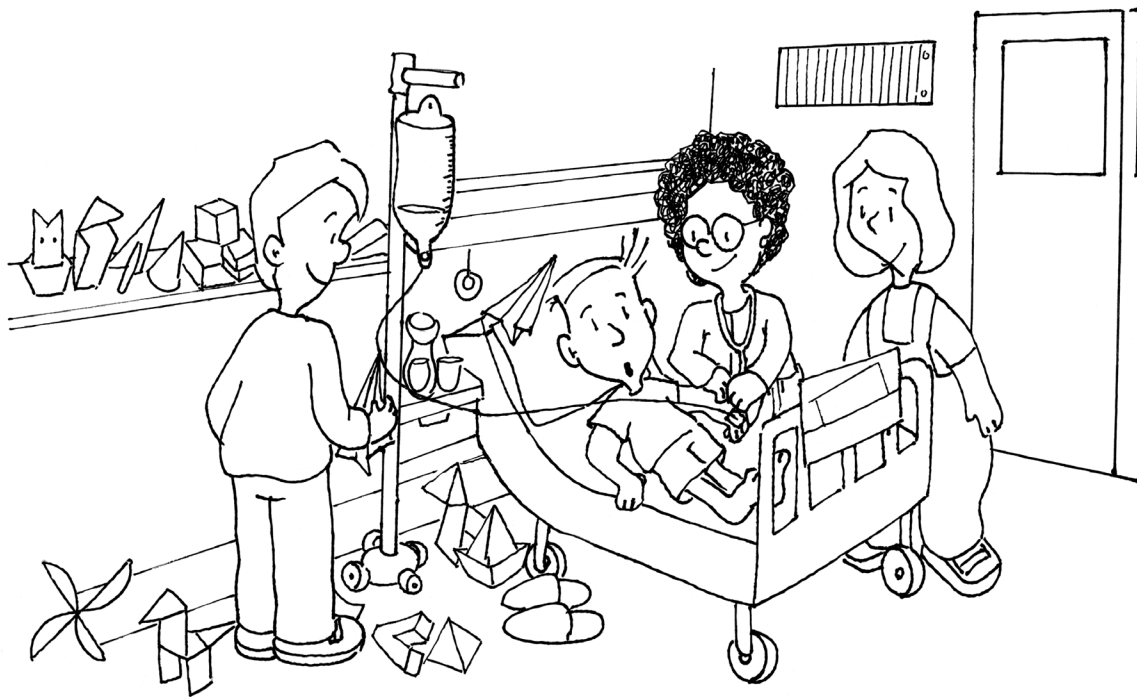
El gran dia havia arribat i tothom en tenia moltes ganes. Per a l'ocasió, havien decorat el jardí de casa amb un munt de globus i feia molt de goig. Els pares d'en Martí fins i tot havien hagut de demanar ajuda per unflar-los als seus companys de classe el dia abans. No sé si alguna vegada heu hagut d'inflar-ne tants, però allà n'hi havia per tot arreu i de tots els colors! Sobretot de verds, el seu color preferit, el de l'esperança, que ell mai havia perdut, tot i que, dos-cents vuitanta-quatre dies enrere, la seva vida i la de la seva família havien canviat de cop i volta. Finalment, ho celebrarien tots plegats i farien una festa on ell seria el protagonista.

Aquell mateix migdia, la doctora Puig va trucar a la porta de l'habitació de l'hospital.

—Ja tenim preparats els documents de l'alta i, una vegada estiguin signats, ja podreu marxar a casa. Martí, hauràs de venir a fer-te proves cada dues setmanes com a seguiment, d'acord? Deixa'm que et felicitï en nom de tot l'equip. Has estat un pacient increïble i estem molt contents que puguis tornar a casa!

Als pares del noi, que havien arribat a primera hora del matí, els van caure algunes llàgrimes i ell, en mirar-los, va somriure. Durant aquells dos-cents vuitanta-quatre dies havia somrigut fins i tot en els moments que les males notícies presagiaven el pitjor. «Me'n sortiré», deia sempre.

Els seus pares van marxar amb la doctora per signar tota la paperassa i, uns minuts després, algú va trucar a la porta.

—Sorpresaaaaa! —van cridar la Lluïsa, en Joan i la Martina mentre entren a l'habitació.

Les infermeres i l'infermer que cada dia el visitaven i l'atenien portaven un regal que ràpidament va voler obrir. Era una foto del dia del seu dotzè

aniversari, feia justament dos mesos, amb tot l'equip mèdic de la cinquena planta. Ell sortia al mig de la imatge i, com sempre, lluïa un gran somriure.

—No t'oblidis de nosaltres, d'acord?

—No us oblidaré mai! —va respondre en Martí.

Instants després, va entrar l'Enric, la persona que s'encarregava de la neteja de les habitacions d'aquella planta i que cada dilluns li portava una figureta feta de paper. Ja en tenia quaranta, una per cada setmana que havia estat allà. L'Enric assegurava que, anys enrere, havia quedat campió del món de papiroflèxia, però en Martí mai se l'havia cregut, perquè constantment bromejava i el feia riure amb els seus acudits. El que pensava en Martí és que més aviat devia ser campió del món dels bromistes i que hauria de sortir a la tele explicant acudits.

Aquell migdia, però, l'Enric li va donar un sobre... Quina sorpresa es va emportar en Martí en veure que era una foto del dia en què havia guanyat el campionat mundial de papiroflèxia celebrat a Toronto, al Canadà!

—La penjaré a la meva habitació —li va anunciar, agraït—. Et trobaré a faltar, Enric.

—Jo també.

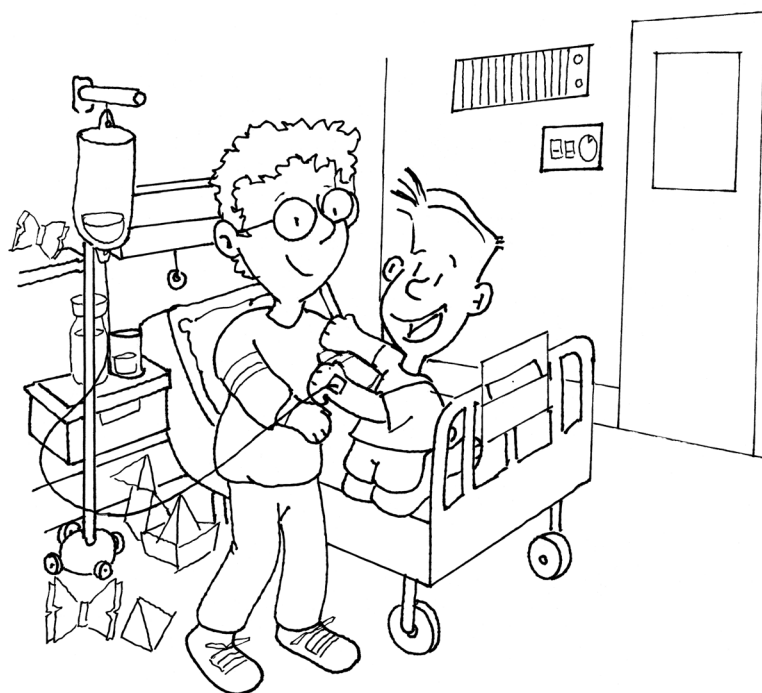
—M'has ajudat molt durant tots aquests mesos. I et volia dir que...

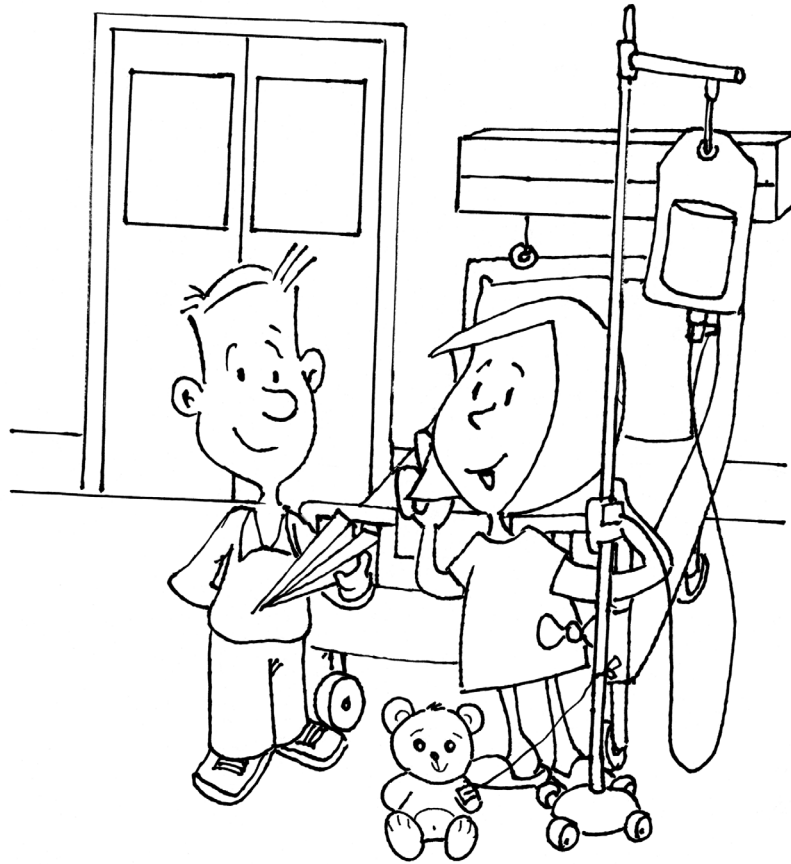
—Vinga, prepara't per marxar que encara em caurà una llàgrima. A més, a casa teva t'espera una festassa avui, oi?

—Sí! Vindràs?

—I tant! Quan acabi de treballar, passaré a fer les postres.

—Genial!

Just llavors van trucar a la porta de nou i va entrar la Carla, amb el sèrum. Tenia un any menys que en Martí i feia cent noranta-sis dies que era allà, a l'habitació del costat. Ella no podria anar a la festa d'en Martí, perquè encara li quedava un llarg recorregut; ho sabia, ho sabien tots dos. En Martí va agafar la seva figureta de paper preferida i la hi va donar.

—Però si és la que més t'agrada!

—Et farà companyia i et donarà força.

—Martí...

—Digues.

—Em vindràs a veure? Tinc por, molta por... —La Carla va començar a plorar i en Martí la va abraçar.

—És clar que vindré a veure't. Cada setmana!

—M'ho promets?

—T'ho prometo.

La Carla, abans de sortir de l'habitació, es va eixugar les llàgrimes i li va donar les gràcies per tots els bons moments que havien passat junts.

—Martí, ja podem marxar! —van exclamar els seus pares mentre entraven a l'estança uns minuts després.

A ell li va semblar estrany sentir aquella frase. Havia passat tants dies, setmanes i mesos en aquell dormitori, en aquella planta, en aquell hospital...

Van agafar la maleta, van tancar la porta de l'habitació i, al passadís, van trobar-se l'Enric.

—Abans et volia dir que cuidessis la Carla. Fes-la riure i digues-li que tot anirà bé, per favor.

—I tant, Martí, ja hi pots comptar!

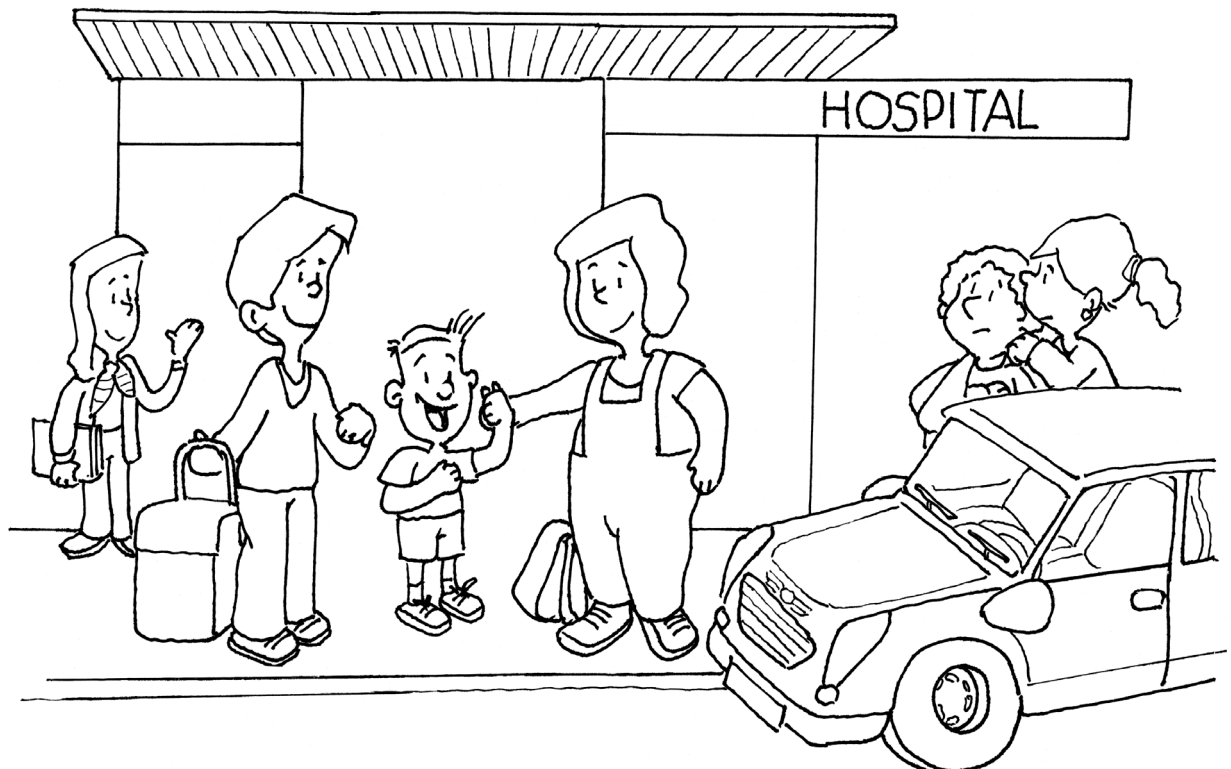
—Gràcies.

Es van acomiadar dels recepcionistes de l'hospital, la Maria i en Pere, i, quan van obrir la porta exterior de l'edifici, en Martí va demanar uns instants per notar la brisa de fora. Feia tants dies que no trepitjava el carrer, que no li tocava l'aire...

—Mare, vull ser metge —va afirmar aleshores—. Vull ajudar els nens i nenes que passin pel mateix que he viscut jo.

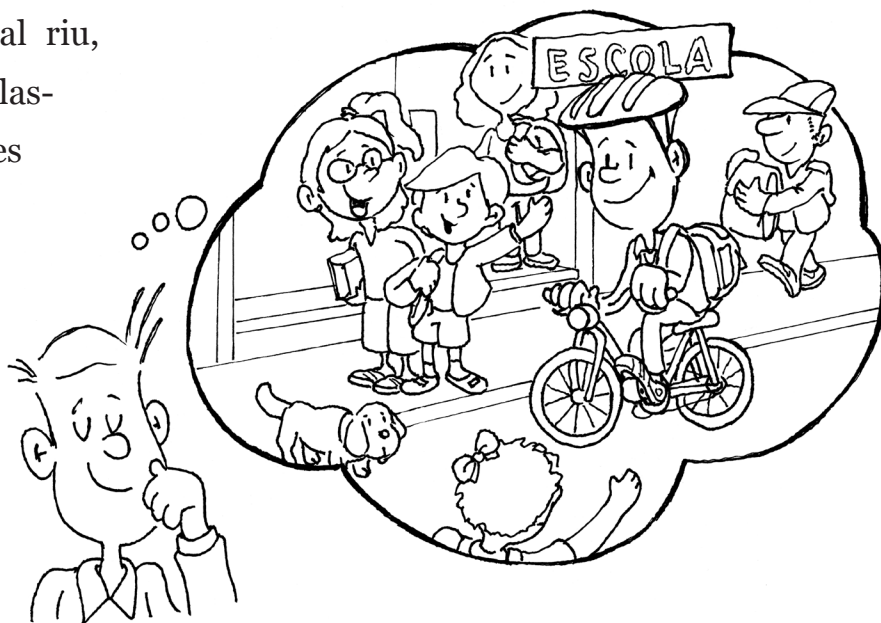
—Fill, em sembla molt bona idea. Seràs un gran metge.

I tots tres van entrar al cotxe.

Quan va arribar a casa, un munt de gent l'esperava al jardí. Va quedar meravellat en veure tants globus, i va recordar que, el primer dia que va entrar a l'hospital, la Lluïsa li n'havia regalat un i li havia posat al capdavall del llit, però, com que no el podia veure perquè havia d'estar-se estirat, li havia penjat al sostre amb cinta adhesiva.

La festa va anar genial, i en Martí se sentia molt feliç i tenia moltes ganes de fer les mateixes coses d'abans: sortir amb els amics a llençar pedres al riu, anar en bicicleta, tornar a classe, acompanyar els seus pares al mercat, ajudar-los a fer el sopar... També volia veure la Carla, així que el cap de setmana següent va demanar al seu pare que el portés a l'hospital. Trobava a faltar la seva amiga; havien compartit molts moments junts.

En arribar a l'hospital, es va trobar amb en Pere, l'Enric, la Lluïsa, en Joan, la Martina i la doctora Puig, que es van posar molt contents de tornar-lo a veure. Després d'haver saludat a tothom, en Martí va entrar a l'habitació de la noia, que dormia, i va seure en una cadira al seu costat, tot agafant-li la mà. Al cap de mitja hora, la Carla es va despertar i es va alegrar molt que fos allà. Ell li va dir que havia de ser forta per vèncer la malaltia, que se'n sortiria, com ell havia fet...

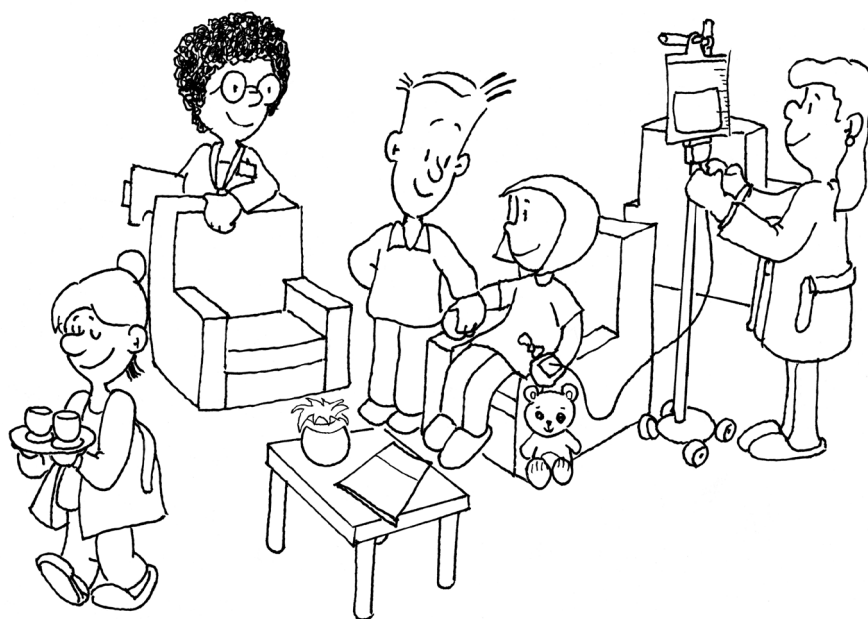
En Martí anava a veure-la cada dissabte i, com que havia après a fer papiroflèxia, li portava una figureta cada setmana. Van passar els mesos i la salut de la Carla no millorava: els resultats de les proves no donaven gaires esperances i ella cada cop estava més baixa de defenses i d'energia... En Martí estava molt trist.

Un dissabte, quan tot just arribava a l'habitació, tres metges en sortien; a l'interior hi havia la Carla i els seus pares. Els acabaven d'anunciar que s'havia donat llum verda a un nou combinat de fàrmacs que havia superat les fases requerides abans de poder-se subministrar en humans i que, molt aviat, posarien en marxa aquest nou tractament que diversos equips de professionals de diferents universitats i laboratoris farmacèutics havien estat anys investigant.

En Martí se'n va alegrar i la Carla va deixar anar un somriure.

—Me'n sortiré, amic meu —li va dir ella.

—És clar que te'n sortiràs —va respondre en Martí després de fer-li un petó al front—. Hem de confiar en la gran feina que fan els investigadors per curar aquesta malaltia.

Dues setmanes després, la Carla va començar el nou tractament i, a mesura que passaven els dies, els resultats de les anàlisis milloraven, així com les forces de la noia augmentaven. Al cap de tres mesos, va recuperar-se del tot.

Finalment, quatre-cents vuitanta-sis dies després d'haver entrat a l'hospital, la Carla va marxar a casa i, com no podia ser d'una altra manera, també li van preparar una gran festa.

-FI-

Epíleg

284 i 486 dies a l'hospital. En Martí i la Carla encara recorden la primera nit a l'hospital, la més llarga i dura. Una nit en la que no van poder dormir i on els minuts s'allargaven com si fossin hores.

Es sentien lluny de casa. Incertesa, por... Rere aquests pensaments només hi tenien lloc sentiments de força i confiança en sortir-se'n. Amb aquesta força, la nit més llarga es va començar a aclarir i els primers rajos de sol del dia es van lliscar entre les persianes i van començar a aportar claror, llum i esperança no només a l'habitació sinó als seus cors, a les seves ments. Confiaven en l'equip sanitari de l'hospital i tenien, en tot moment, a la seva família al seu costat.

Van posar voluntat, força, ganes de viure i confiança en l'equip sanitari impulsat per l'escalfor de la seva família. L'excel·lència de l'equip professional, l'acompanyament diari, una mirada, aquells "Bon dia" amb un somriure cada matí van fer la resta... juntament amb altres coses que de moment desconeixem.

Dia a dia, van fer de l'hospital casa seva. Van decorar la seva habitació amb les seves coses: el seu pòster favorit, les seves joguines i els seus ossets de peluix preferits, que tot i que ja no eren petits els recordava a la seva infantesa i els desfeia la típica olor a hospital per l'olor a casa seva...

Ara, conscients que han posat fi a l'etapa viscuda a l'hospital, en fan balanç. Estan contents, més contents que mai. Tenen un sentiment d'agraïment, però també de tristesa: deixen amics, bons amics i amigues amb qui volen seguir en contacte. Han conegut persones que mai oblidaran. Com tampoc han oblidat el principal objectiu: gaudir de cada instant de les seves vides, de cada dia, de cada nova oportunitat per viure, per ser.

En Martí recorda el primer dia. L'infermer li va dir:

-T'entenc. No vols estar aquí. Vols marxar a casa ara mateix. No entens perquè t'ha tocat a tu i no a un altre. I tens tot el dret a pensar això. Plora, necessites plorar. Sent ràbia, no la defugis. Expressa els teus sentiments, obre el teu cor i sempre que necessitis parlar aquí em tindràs.

En Martí ara entén molt millor el sentit de la vida. L'hospital ha estat una lliçó de vida i ha descobert el seu propòsit: millorar la vida de les persones malaltes, vol fer sentir el que a ell li han fet sentir. Vol transformar la por i tristesa en força i alegria.

I ha conegut la Carla, una amiga molt especial a qui vol seguir coneixent i veient fora de l'hospital.

La Carla recorda aquestes paraules com si fos ahir:

«A l'hospital descobriràs noves alegries, nous amics i, tot i que no és casa teva, també l'acabaràs sentint teu, creant-te el teu espai, la teva habitació, els teus hàbits i rutines, i coneixeràs persones meravelloses. I arribarà un dia en el que marxaràs i recordaràs tot el que has viscut, tot el que has sentit, tot el que has crescut. I ploraràs de perdre tot això. Hauràs après una cosa que només l'aprenen els qui han viscut el mateix: valorar la vida d'una forma diferent».

Havia conegut persones extraordinàries com el Martí i els professionals que li van salvar la vida. I també se'n recorda de les persones que van fer possible, després de molts anys d'esforç i d'investigació, que el seu tractament fos efectiu. Mai les oblidarà. A cap d'elles.

110.000 exemplars

Agraïments

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Biblioteques
Públiques
de Catalunya

Universitat de Girona
Facultat de Medicina

UNIVERSITAT DE
BARCELONA
Facultat de Medicina
i Ciències de la Salut

UNIVERSITAT ROVIRA I VIRGILI
Facultat de Medicina i
Ciències de la Salut

FACULTAT
DE MEDICINA
UVIC-UCC

Col·legi Oficial de Metges de Tarragona
FUNDACIÓ ANTONIUS
MUSA

COMG
COL·LEGI OFICIAL
DE METGES DE GIRONA

Col·legi Oficial
d'Infermeres i Infermers
de Tarragona

COIGI
Col·legi Oficial
d'Infermeres/rs de Girona

Col·legi Oficial de
Psicologia de Catalunya
Delegació Territorial Lleida

Col·legi Oficial de
Psicologia de Catalunya

Fundació Benèfica Privada
Barnola-Vallribera
Sant Josep

Acompanya'm

10 anys
Fundació
Tutelar
Ripollès
2011 · 2021

asisa

FBA
Fundació
Bosch Aymerich

fundació espavila

LLET NOSTRA
LA LLET DE COOPERATIVES CATALANES

juguetos®
el país de sempre jugar®

TPV escola

coemmo®
packaging

Hidralair
solucions industrials

Agbar

ad
MARINA
Recoman per a l'automòbil

GRAPHIC

SAPLEX

PLASTICBAND®
Strapping & Wrapping Since 1978

VARPE
QUALITY UNDER CONTROL

TOP TOYS

covestro

SOMDOCENTS

AUDINFORM
SERVEI D'AUDITORIA DE COMPTES

Autajon
PACKAGING
DURERO

aula
Formació de l'adult

AJUNTAMENT
DE CASTELLBISBAL

Ajuntament de
Sant Antoni de Vilamajor

Ajuntament de
CONSTANTÍ

Ajuntament
del Masnou

Ajuntament
Granollers

Ajuntament de
les Franqueses
del Vallès

Ajuntament de
Torregrossa

AJUNTAMENT
LAMETLLA
DEL VALLÈS

Ajuntament de
Mollet del Vallès

AJUNTAMENT
CUNIT

AJUNTAMENT
D'ALCOVER

Ajuntament de
Premià de Mar

Ajuntament
de Canovelles

Ajuntament
de Cardedeu

Ajuntament
de Lliçà de Vall